

Vilma Hadačová (Česko-anglické gymnázium ČB)

Kategorie 15–17 let

Časopis Klepy – úvaha

Časopis Klepy mě jako první zaujal tím, že byl napsán chlapcem stejně starým jako já. I když si myslím, že nějaký talent na psaní mám, jsem si jistá, že vydat časopis bych nezvládla. Ruda Stadler si s časopisem opravdu dal záležet, a to nejen při vymýšlení obsahu. Práce rozhodně musela být i se samotným vydáním hmotného časopisu. Obdivuji jeho píli, kreativitu, a hlavně odvalu něco takového v jeho době zveřejnit.

Když člověk Klepy čte, je na první pohled vidět, že byl tvořený dětmi. Nemyslím tím, že by byl nějak dětinský. Naopak se mi líbí, jak si dokázali poradit s nedostatečnými prostředky. Velké okrasné nadpisy nemohly být psané na stroji, takže jsou psané ručně. Místo tisknutých fotek je tu a tam vlastnoručně nakreslený obrázek.

Hned na první stránce prvního vydání vypsala Ruda Stadler všechny, kdo se na koupališti často objevují s krátkým a většinou vtipným popisem nebo zajímavostí. Překvapilo mě, kolik lidí znal. Dokonce i tolik dobře, aby popsal jejich vlastnosti a zlozvyky, a ne jenom zevnějšek, což by bylo samozřejmě lehčí. Neumím si představit, že bych dokázala takto popsat lidi, které potkávám na koupališti, ale jeho znalosti byly asi důsledkem poněkud uzavřené židovské komunity, která byla v té době natolik diskriminovaná, že se mohli její členové bavit prakticky jen mezi sebou.

Líbí se mi, že časopis byl vydán pro lidi, kteří chodili na budějovické koupaliště. Byla to taková jejich drobnost, kterou jim nikdo nemohl vzít. Pár papírů, které si posílali mezi sebou a bavili se jimi ve chvílích strávených u vody.

Jednou z rubrik jsou autory psané básničky nebo dokonce písničky s pokyny v jakém rytmu zpívat. Právě takové maličkosti mi na časopisu připadají vtipné. Co mi ale moc vtipné nepřipadalo, byly vtipy. Je zřejmé, že humor se časem mění. Nečekala jsem však, že až tolik. Naopak velmi zábavná mi připadala rubrika Sňatky – taková seznamka v minulosti. Připadalo mi až roztomilé, jak třináctiletá dívenka žádala o hodného chlapce, který by ji doprovázel domů, aby nemusela chodit sama. Zasmát jsem se zase musela, když nějaký pán nabízel, že vymění svou ženu za jinou.

Časopis ale obsahuje i věci užitečné nejen pro zábavu. Četla jsem o inzerátech, které byly o klasické koupi nebo prodeji, ale i takové, kde pán chtěl prodat vlastní výron v koleně. Při čtení těchto humorných poznámek jsem si říkala, proč jsou vtipy z té doby tak nudné, když lidé smysl pro humor očividně měli.

Myslím si, že časopis Klepy byl v té době skvělým zpestřením života a mnoho lidem ještě víc zpříjemnil čas na koupališti. Je vzrušující číst něco, co bylo před tolika lety vydáno v našem městě obyčejnými lidmi, jako jsme my. Člověk se cítí podivně blíž k těm lidem, i když je nikdy neviděl. To byl můj finální pocit, který jsem si odnesla po čtení časopisu Klepy.